

Att fånga tiden

En tisdagskväll kommer sonen bärandes på ett spel – ett helt vanligt tärningsspel – och ser förvånat på mig. Tankarna, som nyss irrade kretsat kring matinköp, tvätt och dammråttorna i hörnen, kommer av sig. Det finns bara ett svar på frågan, och förvånat inser jag att tiden finns. Det gäller bara att stuva om bland planerna och prioritera denna viktiga önskan.

Gemensamt röjer vi bort onödiga travar med tidningar från bordet i vardagsrummet och tänder stearinljus. Lite extra mysigt skall det vara. Kanske känner vi båda två hur länge sedan det var, som vi tillsammans spelade ett spel.

Medan tärningen kastas och pjäserna flyttas, blir jag varm inombords – lycklig över det fångade tillfället och att vi faktiskt har denna tid för varandra. Men samtidigt gör det mig ledsen över allt vi har förlorat, då han har spelat sina dataspel och jag har pysslat med disk, blommor, tvätt och städning.

Med vemod tänker jag på högen av spel, som för varje jul växer och som så sällan tas fram. De köps in med en skimrande önskan om familjegemenskap, men blickar orörda och anklagande från sin hylla och skapar dåligt samvete.

Dataspelen utgör för barnen en förföriskt lockande värld och är mycket enkel att ta till, när kvällsmaten är avklarad och tid för att umgås skulle vara naturlig. Det kan också kännas tryggt att veta var barnen sitter klistrade, när tvätten skall hängas och maten skall köpas in.

Att sätta gränser för dataspelandet är dock essentiellt. För hur viktigt är det inte att ta sig tid till att göra saker tillsammans? Det kan vara att som nu spela spel, men också att baka bullar eller gå en promenad och hinna prata med varandra om det som rör sig i huvudena just för tillfället. Men tiden måste tas – den fås inte automatiskt – och genom att ta den, kan den investeras i någonting värdefullt – som till exempel i barnen.

Medan dammråttorna i hörnen och tvätten i källaren tålmodigt väntar på sin tur, sitter vi nu mitt emot varandra i vardagsrummet med tända ljus och myser med Fia, Memory, Jakten på diamanten eller Monopol. Det är en helt vanlig tisdagskväll – men den har guldkant. Min enda önskan nu är att de vore fler.